

Bo tyż festnie ważnym zwykiym bōło akuratne zasztrabowanie dźwiryzy, coby bez jakisik cufal do cōłkigo łobyjńściō niy wlazowała, niy wryła sie biyda. Nale wteda tym tupłym na blank dugo łostowała wōniōczka.

Jednego roka zakciōło ci nōm sie ze mojōm Elzōm wykłudzić na Gody i Zilwestra do Uherokōw, do Budapesztu. Tam tyż Gody sōm fajerym, kery kupluje ludzi wszyjskich religiōw. Tydzie skorzij Godōw mianuje sie podle raje: papiōrzannym, brōnōtnym, strzybnym i goldowym. We goldowō niydziała ludzie krōm sprzōntaniō, schrōnianio tyrajōm po sklepach za sprawōnkōma, i coby sie na łostatek lajstnōńc chojna nō, terōzki to już ino plastikowō. Nale wszandy wōniało takim ichnim narodnym maszkytym „szalocurym”, takimi pralinkōma, kōnfektōma napolowanymi łorzechowym, marcipanowym, wanilijowym dziōniym. We hotyłu „Budapešt” wōniało ci jesce makowo-łorzechowōm sztrudlōm, ichnim kranckuchym, skwarzōnym gusiokiym i madziarskim wywołanym na cōłki świat winym zorty „Tokaj”. Do samyj wieczery wilijnyj szynkowali nōm jesce zupa rybnō ze siedmiuch zortōw fiszy, rozinami i cōłkimi kirszami. Wōniało fajniście ale... coby mi to smakowało...

Wartko ślecieli latka, umrzyła moja Mamulka i mōj szwigerfater, elziny Łojciec. Świekra przekłudziyła sie dō nōs do Chorzowa ale niy poradziōła ci sie sam do Jeji nowygo pomiyszkaniō przibadać. Jak ci to mōndroki gōdajōm: przeca niy lza przeflancować starych strōmōw. Sakōm-pakōm uzdali my ze mojōm Elzōm, co na Gody i Zilwestra 1996 roka wykłudzimy sie do Krynicy. Wyjechać fōrt na friszny luft, daleko łod jankornych spōmniyń... coby sie do sia przibadać.

Tam, we tyj Krynicy, we szykownym pynzjōnacie mieli my ci narychtowanō Wilijō, wieczeryō wilijno. Szykowniście wōniōncō chojna, jedla garnirowanō jak wszandy srogimi glaskuglōma, lampeckōma, roztomajtymi ci bōntymi szlajfami, papiyrzannymi lyńcuchami i czym tam jesce. Wieczeryō wilijnō jak wszandy tela, co na isto niy poradza sie spōmnieć wonianiō jōdła jake ci nōm tam narychtowali. Ale łostała jedna wōniaczka. Już po wieczery (szlus bōł kajsik kole łōsmyj na wieczōr, ta nōjważniyszō kucharyjō naciepała do pieca na gluta, ftorō już ino ledwa sie miziyła, mocka chabinkōw i pyrści, coby bez cōłko noc wōniało lasym i fojerkowym smyndym. I tyn smōnd ciōngnōł ci sie za nami aże do Chorzowa. Wtynczōs tyż ta moja nieboszczka Świekra piyrszy rōłz łod pōruch miesiyny sama sie łozwała i rzykła gryfniste słōwecka, iże wszandy gryfnie ale dōma nōjlepszij.

I szłoby sam jesce mocka wōniaczekōw spōminać ale same to przeca miarkujecie i boczycie, bo przeca kōždy snōs mō te swoji łod malyńkości, łod dzieckowych łōt umiyłowanie wōniōczki, ftoe kupłujōm sie ino ze Godami, ze Wilijōm.